



Alie: Met mijn man en mijn ouders Hidde en Grietje Bruinenberg verhuisden wij vanuit Steenwijk met een veewagen naar de Nieuwerkerkse steenbakkerij Hitland waar mijn man Gerard werk kreeg. Ik ben nu weduwe.

Mijnlieff was de eigenaar en niet gemakkelijk voor zijn personeel dat weinig verdiende.

We kregen in een buurtje op het terrein, een oud vochtig onbewoonbaar verklaard huisje met éénsteens muurtjes, dus erg koud. Er was een keukentje, een kleine kamer met bedsteden, steentjes op de vloer met in het midden een kleed en een klein zoldertje. We stookten van afvalturven die bij het uitladen uit de turfschuit in het water vielen en die we opbaggerden. De strenge onderbaas keek of wij geen turven stalen. We hadden veel muizen en ook ratten. Glimmende slakkensporen zaten binnen in de bedsteden, een keer zat een naaktslak in de tuit van de theepot. Katten die ongedierte vangen, wilde mijn man niet, want hij hield tropische vogels. Ook de baas wilde geen katten vanwege de pootafdrukken in de zachte nog ongebakken stenen. Een bewoner verkocht geitenmelk, een ander hield varkens en deelde het vlees. Eieren hadden wij van onze kippen. Alleen zondags aten we een stukje rundvlees en soms een rookworstje met acht personen. De was deden we met IJsselwater en die droogden we op de bleek langs de Groenendijk

Dieweke: In ons buurtje woonde een oude vrijgezelle vrouw die Alida heette. Ze werd dementerend en deed vreemd. Wij waren bang van haar. Ze liep in lange zwarte jurken en wij noemden haar de heks. Soms zette ze alle meubels buiten, volgens haar zaten er boze geesten in. Nu gebeurden daar toch rare dingen. Mijn moeder was als christelijke vrouw niet bijgelovig, maar eens vloog de rammelaar vanuit een lege box door de kamer. Wij hoorden ook eens boehoe roepen uit een lege kast. Dus wij geloofden dat de huisjes behekst waren. Steenplaatskinderen liepen ver naar school (ik op plastic schoentjes). We werden aangezien als minderwaardig, armoedig en ik werd gepest vanwege

mijn Achterhoeks accent. Dorpskinderen mochten niet met ons spelen. En vooral niet de kinderen van de rijkere boeren van de 's Gravenweg. Maar op de steenplaats was iedereen gelijk.

Door geldgebrek was er geen plaats voor enige luxe. Mijn moeder was vaak ziek, dus deed ik al jong de huishouding en verzorgde de kinderen. Bovendien



hielpen ik en andere kinderen, met stenen keren en opzetten om te drogen. We kregen dan een dubbeltje of een appel.

Soms hielp ik 's nachts, met regen, om de stenen met rietmatten af te dekken. We konden leuk met zand spelen of verstoppertje, rond de veldovens die nu zijn gerestaureerd, zwemmen in de IJssel. Speelgoed had ik niet, wel een pop die ik waste in de IJssel. Ik huilde omdat haar gelijmde haren uitvielen.

Foto: Fam van Dam op Hitland jaar 1965

Ik was zestien toen mijn moeder 's nachts in de huiskamer moest bevallen op een opklapbed. De kinderen sliepen boven. Vader ging op de fiets de dokter halen. Ik moest van de kraamverzorgster alles klaar zetten. Tijdens de bevalling durfde ik niet naar mijn moeder te kijken. Na de huishoudschool werd ik dienstbode bij de baas Mijnlief. Zijn mooie grote villa stond langs de IJssel en had, in tegenstelling tot onze armoedige kleine arbeiderswoninkjes, twintig kamers. Er waren o.a. een eetkamer, woonkamer met veel antiek, keuken, vestibule, studeerkamer, mangelkamer, bibliotheek, slaapkamers, kelder, kleedkamer en een dienstbodekamer. Tijdens het eten dronk het

echtpaar altijd een borreltje van de Nieuwerkerkse distilleerderij Post.



De grote veldovens zijn nu gerestaureerd. Ondanks de armoede, waren de steenplaatsbewoners tevreden en maakten lol met elkaar. Er was een soort lotsverbondenheid, we hadden toch een fijne jeugd.

Foto: Het buurtje van de steenplaatsarbeiders en de villa van de baas Mijnlief.



**de oude huisjes op de steenbakkerij van Hitland
waar fam. van Dam in woonde.**